

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRENTA-UNÉ... DE LA SÈRIE LA NOVA NORMALITAT

El dormitori principal de Ca La Meuca, és el de la Madame. Mai no ha treballat en aquest dormitori, excepte quan rebia a don Agustín, primer client i prohom del negoci. Un cavaller diputat de les Corts franquistes. Don Agustín ha mort, res de virus, de puto vell. Que en pau descansi.

Com que el confinament ha suspès cerimonials fúnebres, per ordres expressos de la Madame, el seu dormitori s'ha convertit en una mena de capella ardent, sense mort però amb una foto emmarcada del difunt sobre el llit i unes espelmes que l'envolten.

Puri, Sónsoles i Encarnita, de negre rigorós, ocupen un segon pla mentre el fill del difunt ensenya a la seva mare i recent vídua, el memorial.

-¿Ves mama? Esta ha sido la segunda casa de papa. La de horas que pasó en esta habitación estudiando.

La mamá, paralítica del cap, observa emocionada. -Que bonita está la capilla... Lástima que esté tan vacía... Tu padre ya habría prohibido el virus ese del demonio. Mirant la foto... -Mira, si se parece a papá...

-Es papá, te lo estaba diciendo. Hasta en pleno confinamiento le levantan recuerdos. Para que veas si la gente le quería.

-Franco también le quería mucho, y doña Carmen. La velleta es gira... Y todas esas monjitas? Han rezado mucho por mi Agustín, verdad?

A todo trapo, deixa anar la Sónsoles.

La velleta. -Ay Ramoncín que feliz hubiera sido tu padre de verte congresista.

-Pero si murió ayer, mamá. Toda la vida que me ha visto

siguiendo sus pasos y su ideología y con sus armas al cinto.

Un soroll i varis renecs pugen per l'escala. És la Madame. -Jesús, parecía la verbena de la Paloma... I entra a l'habitació-monument. Fa una genuflexió i el senyal de la creu.

Sónsoles, aclareix la situació. -Es la madre superiora.

-Mira mamá, diu tendre Ramoncín, esta es la señora que tanto cuidó a papá cuando era joven... y luego me dió unas clases a mi también.

Madame s'abalança sobre la velleta. -Señora qué alegría tenerla aquí. Con lo que me había hablado su marido de usted, de lo santa que es y lo moral que es... y de lo que les costó tener a Ramoncín.

-Suerte tuvimos del espíu santo.

-Ya, ya... La Madame es treu la mascareta, els guants, la bata de plàstic.

La velleta la queda mirant. -¿Por qué se quita el hábito?

Con la de besos, abrazos y achuchones que me han dado a la salida del Hospital, se me habrá vuelto a contaminar hasta el chocho.

Un gran momento patrio, diu Ramoncín.

Eso sí, pero apretujao. Cuando estaba dentro me lanzaban las pastillas al vuelo para mantener las distancias y solo salir, se me echan todos encima.

¿Y cuando empieza el rosario? Pregunta la velleta.

¡Anda! diuen les monges que ocupen un segon pla.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

DE LA MENT I ALTRES ENTELÈQUIES

Quan el pensament calla, les revolucions parlen. E. CASTELAR

Qualsevol somni és la realització disfressada d'un desig reprimat. S FREUD

En la vida, solo unos pocos sueños se cumplen, la mayoría de los sueños se roncan. J. PONCELA

Si els nostres somnis es complissin seria quan veuríem la riquesa de la nostra imaginació i la pobresa de la realitat. N de LENCLOS

Sestà fent evident que els somnis són molt més rics entre la gent confinada que entre els aparentment lliures. Un consol puntual que aviat tornarà al desconsol de la pobre i trista realitat. En tot cas, aprofitem l'oportunitat.

LA LLUFA

L'ESTRANYA PARELLA

Els van donar una oportunitat i la van cagar. Com sempre.

Segons el Gobierno de España, el país necessitava en plena pandèmia del COVID 19, una injecció de moral i de confiança. I van avisar a la parella de sempre, la policia i la guàrdia civil (que també van de parella en parella).

La parella, contenta per tornar a l'actualitat (des del referèndum català que només anaven a judicis per explicar els seus DISPOSITIVOS), van portar l'uniforme a la tintoreria, van fer netejar a la dona medalles i galons i van presentar-se amb els millors dels ànims i propòsits a explicar com anava el món.

Vàrem saber que tots érem soldats, que el virus es combatia amb valor i disciplina, que els especialistes havien netejat mig país amb una barreja de lleigiu i fayri i que qui es contaminava era perquè volia. Ells, havien netejat el país igual que van fer net amb l'independentisme i altres forces del mal.

Va ser bonic però va durar poc. En uns dies, la parella va estar de baixa. Malgrat estar nets com la patena, havien agafat el virus. Cap problema. El Gobierno de España, va portar una altra parella. Més soldats, més disciplina i alguna cagada de conceptes com dir que escombraven a favor de casa, va obligar a un nou relleu. Fins i tot van aportar un membre femení. Però ja no era el mateix. Cada vegada parlaven menys, cada vegada anaven més insegurs i al final els van tornar cap a casa.

Dónde están los militares? Los militares dónde estan? No ho sabem però en veritat en veritat us diem, que van fer molt bona feina. I després de la seva presència, Espanya ha guanyat molt en disciplina. Ja ni sortim de casa.

Encara que els sobrin medalles, segur que els agrada una LLUFA més.